

EVOKACE

Dave Mustaine, Joey Layden

MUSTAINE

HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

V O L V O X G L O B A T O R

EVOKACE

D. Mustaine, J. Layden

MUSTAINE

HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

MUSTAINE - HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

Dave Mustaine a Joey Layden

Mustaine: A Heavy Metal Memoir

přeložil Antonín Hlušík

Copyright © Dave Mustaine, 2011

Translation © Antonín Hlušík, 2013

ISBN 978-80-7207-931-5

Autorova poznámka:

Některá jména a podrobnosti v této knize byly změněny ve snaze ochránit soukromí jistých osob.

Autorem všech fotografií v knize a v příloze je autor, není-li uvedeno jinak.

Z anglického originálu Mustaine: A Heavy Metal Memoir

HarperCollins Publishers v New Yorku v roce 2011,

přeložil Antonín Hlušík

Jazyková redakce Patrik Linhart

Odpovědný redaktor Michal Hrubý

Obálku připravila Marcela Strejčková - Nomzamo

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz

jako 47. svazek edice Evokace

celkově jako 1015. publikaci

Elektronickou knihu připravil PureHTML.cz

Vydání první

Praha 2013

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR:
Štítného 16, 130 00 Praha 3

BEAT

RADIO

Classic Rock

Foto Rob Shay

*Mámě a tátovi, těm jsem slíbil, že budu hodný.
Tato kniha je věnována všem, kteří mi říkali,
že nikdy nic nedokážu...*

*Tak hele, hele, frendíci moji, já to všechno vůbec nechápu.
Starý dobrý časy sou mrtvý a navždycky pryč.
Za to, co sem v minulosti udělal, sem byl potrestanej.
Vyléčili mě.*

– Alex, *Mechanický pomeranč*,
překlad Ladislav Šenkyřík

Regrets – I've had a few – [1]
– Sid Vicious

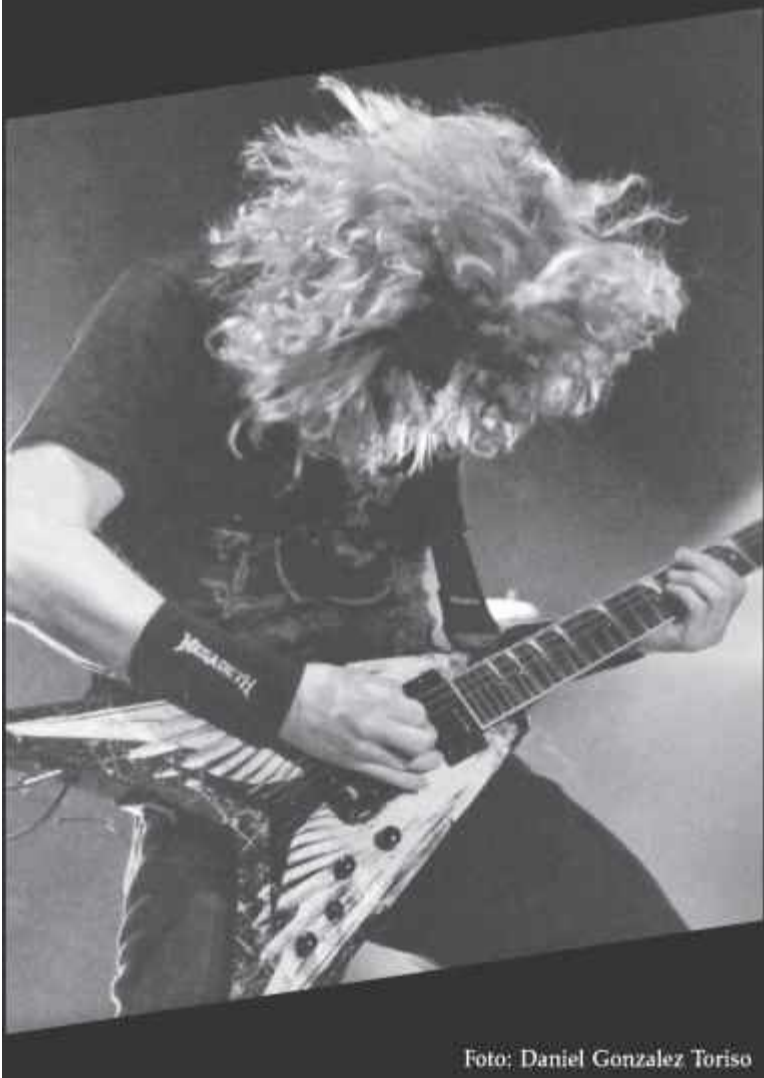

Foto: Daniel Gonzalez Toriso

Podkova v zadku

Chcete-li se podívat na úplné dno, jste na správné adrese. Bez váhání ovšem připouštím, že dno bylo v mé temné a šílené, speedmetalové verzi dickensovského života pohyblivým cílem.

Co si tedy mohu ze svého života odškrtnout?

Chudé, neutěšené dětství? *Ano.*

Násilnický rodič alkoholik? *Ano.*

Náboženské podivnosti k zešílení (v mém případě dva extrém – Svědci Jehovovi a satanismus)? *Ano.*

Alkoholismus, drogová závislost, bezdomovectví? *Ano, ano, ano.*

Drtivé profesní a umělecké překážky? *Ano.*

Léčebna závislostí? *Ano (sedmnáctkrát, plus minus).*

Zážitek blízké smrti? *Ano, i tohle.*

James Hetfield, který býval jedním z mých nejbližších přátel – skoro jako můj bratr – jednou trochu nevěřícně poznamenal, že jsem se musel narodit s podkovou v zadku. Myslel tím, jaké mám štěstí, že ještě dýchám, když jsem tolikrát unikl jen o vlásek. A musím uznat, že do určité míry má pravdu. Měl jsem štěstí. Dařilo se mi. Ale podkova zaražená v konečnicku taky setsakramentsky bolí. A pořád se vám připomíná.

Takže zírám do chřtánu dalšího pobytu v léčebně závislostí, která se jmenuje La Hacienda a nachází se v srdci nádherné Texaské vrchoviny. Leží jen asi dvě stě mil od Fort Worthu, ale vypadá, jako by byla na druhém konci světa – jsou tu jen krásy a letní tábory pro lidi ze sousedství. Účelem tohoto místa je, aby se tu člověk vyléčil... aby se dal do pořádku: fyzicky, duchovně i emocionálně. Jako

obvykle jsem si s sebou přivezl jen mírnou dávku očekávání a nadšení. Koneckonců, není to poprvé.

Abyste věděli, nejvíc informací o tom, jak se sjet, jak sehnat drogy, jak míchat drinky a jak dostat příslušnice opačného pohlaví do postele, jsem se dozvěděl od Anonymních alkoholiků. AA – a to platí o většině léčebných programů a center – je bratrstvo, a stejně jako v jiných bratrstvech si i tady bratři rádi vyměňují historky. Je to směšné oslavování sdílené zkušenosti: *drogalogy* a *drinkalogy*, jak se těmhle dialogům říká. Snad nejvíc mi na tom vadilo, jak se účastníci pořád trumfují. Člověk vypoví svůj příběh, někdy přitom i obnaží vlastní duši, a ten vedle se jen pousměje a řekne. „Člověče, já toho víc rozsypal, než ty jsi vyšňupal.“

„Opravdu?“

„To si piš.“

„No, já sem toho vyšňupal fakt hodně, takže musíš bejt pěkný trdlo.“

Tenhle způsob interakce mi bůhvíproč nikdy nepřipadal moc přínosný – nikdy jsem při něm necítil, že se mi ulevuje, že se ze mě stává lepší člověk. Občas se mi z něj i přitížilo. Je ironií, že právě na prvním setkání s AA jsem se dozvěděl, jak snadno se dají po internetu sehnat léky proti bolesti. Tehdy jsem je nijak zvlášť nepotřeboval, ale podle té ženy, která mi o nich říkala, to musel být skvělý úlet. Zanedlouho mi tedy domů začaly chodit balíčky a už jsem si zakládal na pořádnou závislost. To už jsem byl světoznámá rocková hvězda – zakladatel, frontman, zpěvák, skladatel a kytarista (a vlastně i generální ředitel) Megadeth, jedné z nejpoblárnějších heavymetalových skupin. Měl jsem krásnou ženu a dvě úžasné děti, pěkný dům, auta a peněz víc, než by mě kdy napadlo. A byl jsem na nejlepší cestě to všechno zahodit. Za tou fasádou mi totiž bylo hodně mizerně: byl jsem otrávený z věčných turné, hašteření mezi

členy kapely, přemrštěných požadavků manažerů a šéfů nahrávací společnosti i z osamělosti drogami zkaženého života. A jako vždy jsem neviděl, že to, co mám, je důležitější než to, co nemám. Radost ze skládání písní a hraní hudby, která mě živila tolik hubených let, se postupně vyčerpala.

Najednou jsem se cítil. prostě prázdný.

Takže jsem odjel do Huntu v Texasu a doufal jsem, že tentokrát se změním natrvalo. Vlastně jsem nedoufal. Bylo mi to lhostejné. Věděl jsem jen to, že potřebuju pomoc, abych se mohl zbavit závislosti na práscích proti bolesti. Co se týká dlouhodobé změny chování, ta nepatřila k hlavním prioritám.

A co se nestalo. Pár dnů po nástupu léčby jsem si šel trochu odpočinout. Pamatuju si, že jsem si sedl na židli a levou paži jsem svěsil za opěradlo – chtěl jsem se schoulit a zdřímnout si. Pak si pamatuju, jak jsem se probudil, snažil se vymanit ze spárů dvacetiminutového šlofíka, a když jsem se zkusil postavit, něco mě stáhlo zpět, jako kdybych byl připoutaný nebo co. A pak mi došlo, co se stalo: ruka mi usnula a nechce se pustit opěradla židle. Zasmál jsem se a pokusil jsem se paži vytáhnout.

A nic.

Znovu.

Pořád nic.

Zopakoval jsem ten pohyb (nebo spíš pokus o pohyb) ještě několikrát, a nakonec jsem levou ruku zvedl ze židle svou pravou rukou. Jakmile jsem ji pustil, zůstala mi viset podél boku, bezvládně se pohupovala sem a tam a cítil jsem, jako kdyby se mi do ní od ramene po konečky prstů zapichovaly jehličky. Po pár minutách se mi vrátil cit do paže a pak do části předloktí. Ruka však zůstávala necitlivá, jakoby vydatně napíchaná novokainem. Trásl jsem s ní,

řel jsem ji, tloukl jsem s ní o židli, ale pořád byla bez citu. Uběhlo deset minut. Patnáct minut. Zkusil jsem zatnout pěst, ale prsty nereagovaly.

Vyrazil jsem ze dveří a chodbou dál. Dýchal jsem ztěžka, zčásti proto, že jsem byl na odvykací kúře a byl jsem z formy, ale zčásti i proto, že jsem se strašně bál. Vrazil jsem do sesterny, levou ruku jsem si přidržel pravou. Vykotkal jsem něco o tom, že jsem usnul a teď necítím ruku. Sestra se mě snažila uklidnit. Předpokládala – a ne bezdůvodně – že to *patří k věci* – úzkost a nejistota k odvykačce patří. Ale nebylo to ono. Tohle bylo jiné.

V průběhu příštích dvaceti čtyř hodin přeruším pobyt v La Haciendě a ocitnu se v ordinaci ortopeda, který mi opatrně prohmatá biceps a předloktí v místech, kudy probíhá nerv, a vysvětlí mi, jak došlo k jeho stlačení – jako když se brčko přitlačí ke stěně sklenice. Když se takhle přeruší oběh, nerv se poškodí, a někdy prostě vyschne a odumře.

„Za jak dlouho se mi asi tak vrátí cit?“ ptám se.

„Zhruba osmdesát procent by se mělo vrátit za pár měsíců. tak za čtyři až šest.“

„A co těch dvacet procent?“

Pokrčí rameny. Je to ztělesněný Texasan – v gestech i řeči. „Těžko říct,“ protáhne.

Následuje pomlka. Opět se nervózně pokouším zatnout ruku v pěst, ale prstům se nechce. Je to moje levá ruka, ta, co tančí po hmatníku kytary. Odvádí všechnu tvrdou, tvořivou práci. Ruka živitelka, jak se říká v hudebním byznysu.

„A co hraní na kytaru?“ ptám se a snad ani nechci slyšet odpověď. Doktor se zdlouha nadechne a pomalu vydechne. „Ehm, myslím, že byste na to neměl spoléhat.“

„Jak dlouho?“

Upřeně se na mě podívá. Zamíří. Pak trefí do černého.

„Už nikdy.“

A je to. Smrtící rána. Nemohu dýchat, nemohu normálně přemýšlet. Ale ta zpráva je jasná: je konec Megadeth... konec mé kariéry. konec hudby.

Konec života – takového, jak jej znám.

Moje první známá fotografie s otcem a sestrou Debbie.

1. Nejmilejší táto

„Tohle ve svém domě už nechci slyšet, rozumíš?“

Kdybyste prolistovali školní ročenky z mého dětství a dospívání, na místě, kde by správně měla být moje fotografie, byste nejčastěji našli šedou siluetu nebo možná i velký otazník – ono „šarlatové písmeno“ školních almanachů. Jako mnoho dětí, které často střídají školy i města, jsem častokrát chyběl, takže jsem se stal svého druhu přízrakem. Vzдорovitou zrzavou záhadou pro spolužáky i učitele.

Moje cesta začala v La Mese v Kalifornii v létě roku 1961. Tam jsem se narodil, ovšem počat jsem byl možná ještě v Texasu, kde moji rodiče žili v pozdějších fázích svého bouřlivého manželství. Vlastně jsme byli dvě rodiny: když jsem se narodil, mým sestřám Michelle a Suzanne bylo osmnáct a patnáct let (často jsem je považoval spíše za tety než za sestry) a sestře Debbie byly tři. Nevím přesně, co se dělo v době mezi narozením obou dvojic dětí. Vím ale, že život se ubíral mnoha různými cestami a že nakonec má matka zůstala odkázána na sebe a z mého otce se stala pouhá stínová figura.

Bráno ze všech praktických hledisek John Mustaine z mého života zmizel dřív, než jsem dorostl čtyř let, kdy se rodiče definitivně rozvedli. Pokud vím, táta býval kdysi velmi chytrý a úspěšný člověk, zdatný manuálně i intelektuálně, díky čemuž se vypracoval až na pozici ředitele pobočky Bank of America. Odtud nastoupil do společnosti National Cash Register, a když firma přešla z mechanického systému registračních pokladen na elektrický, tátu nechali být. Jak mu ubývalo práce, přirozeně se snižoval i jeho příjem. Jestli tenhle neúspěch přispěl k eskalaci jeho alkoholismu, nebo jestli naopak alkohol mohl za jeho pracovní neúspěchy, to

nedokážu říct. Jisté je, že hlava domácnosti Mustainových v roce 1961 už byl někdo jiný, než kdo se oženil s mojí matkou. Hodně z toho, co o tátovi vím, mám ve formě hrůzostrašných příhod od svých starších sester – příběhy násilí a celkového šílenství páchaného pod vlivem alkoholu. Rozhodl jsem se věřit, že mnohá z těch tvrzení nejsou pravdivá. Kdesi v hloubi paměti mám ukryté vzpomínky na to, jak jsem sedával tátovi na klíně a díval se s ním na televizi, na pichlavé strniště jeho tváří a na pach alkoholu v jeho dechu. Nepamatuju si, že by *nepil* – že bychom si hráli na dvoře s míčem, že by mě učil jezdit na kole a tak podobně. Stejně tak ovšem nemám ani sbírku nějakých odpudivých vzpomínek.

Jednu přece mám – byl jsem na ulici kousek od našeho domu, hrál jsem si se sousedem a táta z nějakého důvodu přišel za mnou, abych šel domů. Byl rozzlobený a křičel; už si nepamatuju, co přesně říkal, jen něco v tom smyslu, že už je pozdě. Na co si ovšem vzpomínám, je obrázek sikovek v jeho ruce. Sikovky jsou instalatérské kleště, trochu větší než obyčejné, a můj táta si nejspíš myslel, že bez nich svého čtyřletého synka nezvládne. Nebo jen něco dělal v garáži a zapomněl je odložit, než se vydal na cestu. Ať už byla jeho motivace jakákoli, ty sikovky se mi o chvíli později zakously do ušního boltce. Pamatuju si, jak jsem křičel, ale táta jako by mě neslyšel. Vlekl mě po ulici, já jsem zakopl a upadl a pak se znovu vyškrabal na nohy, jak jsem se snažil s ním udržet krok, a přitom jsem doufal, že se mi to ucho nevytrhne z objímky. (Copak se uši zastrkují do objímek? Byl jsem malý kluk – co jsem mohl vědět?)

Jak léta ubíhala, svého otce jsem obvykle bránil před nařčeními z násilí, která tak často vytahovaly moje sestry. Musím ale přiznat, že zrovna tato epizoda mu příliš ke cti neslouží. Takhle se přece nechová střízlivý, milující táta, že? V předchozí větě je důležité slovo *střízlivý*. Víím lépe než většina ostatních, že lidé pod vlivem opojných látek jsou schopni nevyzlovně špatných skutků. Můj otec

byl alkoholik, já jsem se rozhodl věřit, že kvůli tomu nebyl zlým člověkem. Slabým člověkem, to ano, a také se dopouštěl špatností. Ale mám na něho i jiné vzpomínky. Vzpomínky na milého člověka, který kouřil dýmku, četl noviny a před spaním si mě vždycky zavolal, abych mu dal pusku na dobrou noc.

David Scott Mustaine, narozený 13. září 1961.

Jenže po rozvodu se z mého otce stala příšera. Ne tedy doslova, ale kvůli tomu, jak o něm mluvili všichni příbuzní – jako o někom, koho je třeba se bát a kým je třeba opovrhovat. Stal se dokonce zbraní, která mě měla umravnit. Když jsem zlobil, matka na mě křičela: „Jestli to takhle půjde dál, pošlu tě k tvému otci a budeš žít s ním!“

„Ne, prosím ne! Neposílej mě k tátovi!“

Jednou za čas došlo k usmíření, ale to nikdy nevydrželo dlouho, a většinu času jsme byli rodina na útěku. Pořád jsme se snažili být o krok napřed před otcem, který jakoby celý svůj život zasvětil jen dvěma věcem: pití a pronásledování své odcizené manželky a dětí.

Znovu říkám – nevím, jestli to tak přesně bylo, ale když jsem vyrůstal, takto mi byla naše situace předkládána. Zabydleli jsme se v pronajatém domě nebo bytě a hned jsme běželi do domácích potřeb pro tlustou samolepící tapetu, abychom z šeredné kuchyně udělali aspoň použitelnou místnost. Pak byl chvíli klid. Nastoupil jsem do baseballového týmu Little League, snažil jsem se najít si nějaké kamarády a pak nám zničehonic máma řekla, že táta zjistil, kde bydlíme. Uprostřed noci přijela stěhovací dodávka, sbalili jsme si svých skrovných pět švestek a jako uprchlíci jsme zase vyrazili na útěk.

Mj otec, John Jefferson Mustaine.

Moje matka byla posluhovačka a zdrojem naší obživy byla její mzda, doplňovaná o potravinové lístky, pomoc charitativní organizace Medicare a další sociální příspěvky. A také velkorysost přátel a příbuzných. V některých případech bych se býval obešel i s menší mírou zasahování do našeho života. V tomhle neuspořádaném období jsme například žili u jedné z mých tet, která byla oddanou svědkyní Jehovovou. To se velmi brzo stalo středobodem našeho

života. A věřte mi, nebylo to dobré, a zejména ne pro malého kluka. Najednou jsme trávili všechnen čas se Svědky: ve středu večer a v neděli ráno do kostela, skupinové studium *Strážné věže*, hostující kazatelé, doma studium Bible. Potom jsem šel do školy, a zatímco všichni stáli při slibu věrnosti s rukou na srdci, já jsem musel stát tiše s rukama podél těla. Když ostatní děti zpívaly „Hodně štěstí, zdraví“ a sfoukávaly svíčky, já jsem stál beze slova. Ono je už tak dost těžké najít si ve škole jako nováček kamarády, ale když jste k tomu navíc za jehovistického pošuka, tak na to můžete rovnou zapomenout. Byl jsem pária, do kterého se všichni strefovali a tloukli ho, ale to mě ve skutečnosti zocelilo.

Pamatuju si, jak jsem jednou ráno šel s matkou do práce ve velmi bohaté čtvrti Linda Isle v Newport Beach. Poblíž loděnice bylo malé pískoviště a pár kluků hrálo hru, které se v politicky nekorektním světě dospívajících chlapců na začátku sedmdesátých let 20. století běžně říkalo „rozmázni babu“. Všichni ti kluci byli větší než já a hrozně je bavilo vždycky mě zmydlit, ale mně to bylo jedno a nebál jsem se. Proč? Protože v té době jsem už byl zvyklý na otloukání ve škole, na tresty tet a strýců a na zastrašování od nejrůznějších bratranců a sestřenic. Většinu z toho jsem sváděl na Svědky Jehovovy. Rozumíte – ta nepochopitelná šílenost situace, kdy mi švagr nebo strýc nařezal na zadek, protože jsem prý porušil jakési mně neznámé pravidlo Svědků. A tohle všechno se odehrávalo pod pláštíkem náboženství – ve službě údajně milujícímu Bohu.

Aspoň chvíli jsem se snažil mezi Svědky zapadnout, i když od samého začátku mi to připadalo spíš jako obří víceúrovňový marketingový systém: prodáváte knihy a časopisy po domech, a čím víc jich prodáte, tím vznešenější máte titul. Taková pitomost! Mohlo mi být osm, devět nebo deset let, a já jsem se zabýval koncem světa! Trauma způsobené Svědky Jehovými si v sobě

nesu dodnes. Vánoce mi nic neříkají, protože mám problém uvěřit všemu, co je se svátky spojeno (a to říkám jako člověk, který se nyní považuje za křesťana). Přitom bych chtěl, aby pro mě něco znamenaly. Miluju své děti, svoji ženu a chci oslavovat s nimi. Ale kdesi hluboko uvnitř mám pochyby a skepsi – Svědkové mi to celé pokazili.

Co člověk udělá, když je osamělým dítětem, klukem obklopeným ženami, bez otce, dokonce i být jen bez otcovské postavy? Vymýšlí si, vytváří svůj vlastní vesmír. Hodně jsem si hrál s plastovými modely – miniaturními figurkami Jacka Dempseyho a Gena Tunneyho, jejichž soupeření na podlaze mého pokoje propukalo každou noc, s maličkými americkými vojáčky, kteří útočili na pláže v Normandii nebo se vylodovali na Iwo Jimě. Divné, že? Ale tenhle konkrétní svět, svět v mé vlastní hlavě, byl tím nejbezpečnějším místem, které jsem znal. Nerad bych teď působil jako oběť, protože tak jsem se nikdy necítil. Považuju se za někoho, kdo přežil. Pravdou ovšem je, že každý, kdo něco přežije, musí také něčemu odolat, a v tom jsem nebyl výjimkou.

Nesnáším kočky. Tahle byla určitě na cestě do drtičky na dřevo.

Světélkem naděje pro mě byl sport. Mou sestru Suzanne si vzal za ženu Bob Wilkie, policejní náčelník v kalifornském Stantonu. Bob

byl velký, urostlý chlap (měřil tak metr devadesát a vážil metrák), bývalý hráč baseballové Minor League, a určitou dobu pro mě byl svého druhu hrdinou. Byl také mým prvním baseballovým trenérem v Little League. Bobův nevlastní syn (můj synovec – zvláštní, že?) byl nejlepším nadhazovačem v týmu, já jsem většinou začínal jako zadák. Baseball jsem si okamžitě zamiloval. Rád jsem si oblékal výstroj, řídil hru zpoza domácí mety a svoji půdu jsem bránil jako o život. Soupeři se pokoušeli uhrát bod a já jsem je srážel. Nedělal jsem nic zakázaného, ale když zkoušeli přese mě projít, schytali ode mě hněv Boží. A uměl jsem odpalovat – ve své první sezoně jsem v lize vedl v počtu homerunů.

Nechci tím naznačovat, že jsem byl předurčen pro hvězdnou dráhu v baseballu, ale myslím si, že kdybych býval chtěl, mohl jsem se stát sportovcem. Mému životu však bohužel chyběla stabilita a v žádné ze zájmových činností, o které jsem se snažil, mě nikdy nikdo nepodporoval. Chvíli jsme bydleli u Suzanne, než nás táta vystopoval, pak jsme se odstěhovali někam jinam, než nám došly peníze a vystěhovali nás, a potom jsme se nastěhovali zase k Michelle nebo k tetě Friedě. Byl to takový koloběh. Jedno stěhování za druhým, jeden domov za druhým.

Líný jsem ale nebyl, právě naopak. Abych mohl zaplatit něco ze svého baseballového vybavení a registrační poplatky, začal jsem roznášet noviny, a pak jsem si přibrál i druhou trasu, abych měl něco navíc na jídlo a drobné výdaje. V té době jsme se odstěhovali z Garden Grove do Costa Mesa. Obě moje novinové trasy byly v Costa Mesa, ale baseballový tým sídlil v Garden Grove. Obvykle jsem tedy trávil odpoledne na kole, nejdřív jsem rozvezl noviny a pak jsem jel do Garden Grove, nějakých deset mil, na baseballový trénink. Potom jsem jel zpátky domů a šel jsem rovnou spát. Přítrž téhle šílenosti učinil jeden mimořádně ošklivý zápas ke konci sezony, kdy náš trenér už vyčerpal všechny možné nadhazovače a

pak mi nařídil, abych se na kopec postavil já.

„Ale vždyť nejsem žádnéj nadhazovač,“ povídám.

„Teď už si.“

Nechtěl jsem se chovat jako arogantní pitomec, to vůbec ne. Byl jsem jen vyčerpaný a vůbec jsem neměl náladu hrát na nové pozici, nechtěl jsem se to učit za pochodu, snášet přitom ostudu a pak ještě šlapat celou cestu domů sklíčený a otrávený. Tak jsem šel hrát a pustil jsem soupeři několik oběhů. A to, jak se později ukázalo, byl jeden z mých posledních baseballových zápasů.

Ještě než jsem se stal teenagerem, bavilo mě vrhat na lidi upřený pohled jako na téhle fotce – to jsme právě s týmem vyhráli nějaký zápas Little League.

Hudba byla vždy nablízku, někdy v pozadí, někdy se drala vpřed. Michelle se vdala za jistého Stana, kterého jsem považoval za jednoho z vůbec nejlepších chlapů na světě. Byl taky policista (jako Bob Wilkie), ale jezdil na motorce a pracoval u kalifornské dálniční policie. Vstával brzy ráno, pak bylo slyšet vrzání kůže, dupání jeho „gestapáckých“ bot po podlaze, a pak už nasedl na svého harleye,

nastartoval a celé okolí se roztřásl. Nikdo si samozřejmě nikdy nestěžoval. Co by taky mohli dělat – volat policii? Stana jsem měl hodně rád, nejen kvůli tomu harleyi a kvůli tomu, že to byl jednoznačně chlap, se kterým nebylo radno si něco začínat, ale také proto, že to byl skutečně slušný člověk a doopravdy miloval hudbu. Snad kdykoli jsem přišel ke Stanovi domů, z gramofonu burácely sladíky z 60. let: Frankie Valli, Gary Puckett, Righteous Brothers nebo Engelbert Humperdinck. Tyhle zpěváky jsem miloval, a jestli vám to u budoucího metalového válečníka připadá zvláštní, tak se nad tím zkuste zamyslet. Ani na vteřinu nepochybuju, že smysl pro melodii, který později utvářel Megadeth, jsem si vypěstoval mimo jiné u Stana doma.

Třeba moje sestra Debbie měla úžasnou sbírku desek, většinou chytlavý pop té doby, například Cata Stevense, Eltona Johna a samozřejmě Beatles. Tahle hudba byla pořád ve vzduchu, vstřebával jsem ji i kůží, a když mi máma dala levnou akustickou kytaru jako dárek za to, že jsem vychodil základní školu, nemohl jsem se dočkat, až začnu hrát. Debbie měla nějaké noty a já jsem se zanedlouho naučil několik základních akordových postupů. Nebyl to samozřejmě žádný zázrak, ale stačilo to k tomu, aby se ty písničky daly poznat.

Debbie byla dlouhou dobu mým nejlepším přítelem, trávil jsem s ní nejvíc času. Když přišla ze školy, byli jsme spolu, dívali jsme se na televizi, hráli jsme spolu (Debbie na klavír, já na kytaru). Když nám bylo těžko, měli jsme jeden druhého. Taky jsme se prali, jak už to u sourozenců bývá, a Debbie měla při našich neshodách obvykle navrch. Při rvačce uměla být hnusně zákeřná a jako smrtící zbraň použila cokoli, co bylo po ruce. Vzpomínám si, že na konci jedné obzvlášť ošklivé pranice mi zařala nehty do předloktí, až mi vyrvala kus kůže. Pak mi do vlasů vymačkala tubu vazelíny, a když jsem se ji snažil z vlasů vytrít, popadla moji kytaru a praštila mě s ní po

hlavě – taková hudební verze pomazání dehtem a vyválení v peří.

Když Debbie vyrostla a začala chodit s kluky – a nakonec se zamilovala do jistého Mika Balliho – zůstal jsem sám. Když se vzali, bylo jí sedmnáct. Už tehdy jsem věděl, že jim to nevydrží, a taky že nevydrželo. Každý, kdo znal Mika a viděl ho s Debbie, musel poznat, že jejich vztah je odsouzen k zániku. Ať už mezi nimi byla jakákoli chemie, vyprchala rychle a jim zůstal nevyvážený vztah, který už jen čekal na svůj konec. Debbie byla silná a dominantní, v podstatě rozhodovala o všem – byla jako taková velká máma.

Můj nejlepší přítel v dětství – moje sestra Deborah K. Mustainová.

Mike však měl i své kladné stránky, zejména z pohledu čtrnáctiletého kluka, který se chtěl stát kytaristou. Zaprvé, jeho matka byla spřízněná s Jackem Lordem, který byl tehdy hvězdou televizního seriálu *Hawaii Five-O*. V roce 1974 byl sotvakdo populárnější než Steve Mc-Garrett a Mike klidně jen tak prohodil jeho jméno při normálním rozhovoru. „Víš, McGarrett je něco jako můj bratranec z druhého kolena.“ Nemůžu říct, že bych mu to měl za zlé. Asi bych se choval stejně. Nejvíc se mi ale na Mikovi líbilo,

že uměl hrát na elektrickou kytaru a že si občas zahrál i se mnou. Je sice pravda, že jeho kytara byla hrozný krám – jmenovala se Supra, měla tři snímače a nemožnou barvu (červený sunburst) – ale svůj účel plnila. Mým tehdy ještě nevzdělaným uším připadal Mike jako poměrně slušný hráč.

Mikův mladší bratr Mark byl také hudebník. Hrál na baskytaru v kapele s jistým Johnem Voorheesem (který později působil u poměrně úspěšné skupiny Stryper). Mark a John slyšeli, jak hraju, a zeptali se mě, jestli bych nechtěl hrát s nimi.

„Jasně,“ řekl jsem. „Má to jen jeden háček.“

„A jakej?“

„Nemám kytaru.“

„Žádný problém,“ prohlásil Mark. Prý si můžu půjčit jeho akustiku. Tehdy jsem ještě neměl ponětí o tom, co dělám. Věděl jsem jen to, že se mi líbí držet v rukou kytaru, hrát hudbu a být součástí, *něčeho*. Byl jsem chytrý kluk, ale nevalný žák, a to už na základní škole. Míval jsem problémy, protože jsem byl lajdák a nenosil jsem domácí úkoly, a občas jsem býval po škole. Mám-li být upřímný, styděl jsem se za to. Ale hluboko v srdci jsem věděl, že přirozenou schopnost učit se mám, zejména když mě daný předmět zajímá.

Jako třeba hudba.

Opravdu jsem miloval ten pocit, že mám jakousi tajnou zbraň – ono spojení, kdy si mohu sednout s dalším hudebníkem, bavit se s ním a všichni u stolu si toho okamžitě všimnou, protože mluvíme jazykem, kterému oni nerozumí a ani rozumět nemohou. Oni si sice mohou myslet, že je to jen takové tlachání, ale tak to není. Jen je to prostě... jiné. A pokud sami nehrajete na žádný nástroj (na rozdíl od pouhého poslechu hudby), v podstatě ani nemůžete vědět, o čem je

řeč.

Myslím si tedy, že při vstupu do kapely šlo nejvíc ze všeho o ten pocit sounáležitosti.

A samozřejmě o sex. Co se týká rock'n'rollu, o sex jde v konečném důsledku vždy.

Jednou odpoledne, to mi mohlo být tak třináct let, jsme šli k Markovi domů na zkoušku skupiny. Bylo tam pár lidí, mezi nimi Markovi kamarádi odnaproti a jeho přítelkyně Linda. Když jsem vešel dovnitř, hned jsem si Lindy všiml. Nebyl jsem tak docela muzikant, a to ani podle měřítek nižšího stupně střední školy, ale okamžitě jsem si všiml, že se na mě Linda upřeně dívá. Zůstala tam, zatímco jsme hráli, a potom, když pochopila, že jsem ten nový kytarista, se mi přišla představit. Za pár dnů dala kvůli mně svému klukovi kopačky. Proč? Ne kvůli mému vzhledu nebo dynamické osobnosti, ale prostě proto, že jsem hrál na kytaru. A vzpomínám si, že když se ke mně přitočila a vzala mě za ruku, napadlo mě: *Hmmm, tak tohle se mi líbí.*

To, že člověka přivede ke hře na kytaru hormonální inspirace, je klišé. Je to ale v podstatě pravda, a je to stejně čisté a upřímné jako jakákoli jiná múza. A nezmění se to, ani když člověk vyroste z neohrabaného pubertálního teenagera v dospělého muže. To byla jedna z věcí, které mě v hudebním průmyslu nejvíc překvapovaly: když slyšíte všechny ty řeči o sexu, drogách a rock'n'rollu, tak se jim leda zasmějete. Pak ale nahlédnete za oponu a najednou zjistíte, že je to pravda! Přijedete do Salt Lake City, neposkvrněného hlavního města morálně nejuvědomějšího státu, a zjistíte, že ne nadarmo se mu mezi rockery říká Salt Lick City. Zjistíte, že to klišé se zakládá na pravdě. Je to přesně tak a zanedlouho se už rozhodujete, kterým ze dvou příslovečných býků budete: tím, který se pustí s kopce plnou

rychlostí a vrhne se na první krávu, kterou potká, nebo tím, který si dá na čas a nakonec je obskočí všechny.

Markův dům se stal místem inspirace a experimentů. K vůbec prvním písničkám, které jsem se naučil hrát, patřily ‚Panic in Detroit‘ od Davida Bowieho a pak ‚All the Young Dudes‘ od Mott the Hoople. Ve stejné ulici bydlel dealer marihuany a ten nás seznámil se spoustou skvělých věcí (a to v různém smyslu): Johnnym Winterem, Emerson, Lake and Palmer, Triumvirate a samozřejmě s Led Zeppelin. Rozumíte – kdo hrál na kytaru, chtěl přece být Jimmy Page. A kdo zpíval v rock’n’rollové kapele, chtěl být Robert Plant. Každý se snažil naučit ‚Stairway to Heaven‘, a já jsem se ji popravdě řečeno naučil poměrně rychle. Ale víte, co mě dostalo doopravdy?

Kiss.

Páni, jak já jsem miloval rané Kiss – nejen hudbu, ale i jejich styl. Nebyl jsem tedy zrovna fanda Gena Simmonse, ale líbil se mi Ace Frehley, protože byl sólový kytarista. Líbil se mi celý ten koncept rockové hvězdy, a Kiss jako by jej pozvedli na úplně novou úroveň. Jak kvůli Axlu Rosovi lidé rockové hvězdy nenávidí, tak Gene Simmons a Paul Stanley dodali rockovým hvězdám nádech dekadence a megalomanie -a na tom není vůbec nic špatného, alespoň pokud jde o mě. Kiss byli jednou z prvních skupin, které jsem viděl hrát naživo, a neubránil jsem se dojmu, že až příliš mnoho z jejich fanynek vypadá jako roztleskávačky Dallas Cowboys: všechny měly blond vlasy, trička bez ramínek a na kapelu se doslova vrhaly. A když byla skupina mimo dosah, tak přišel vhod i kluk, co stál v hledišti hned vedle.

Na moji lásku k hudbě a zejména na moji fascinaci životním stylem, jehož příslib s sebou hudba nesla, však někteří členové mé širší rodiny pohlíželi skepticky. V mojí matce se tohle samozřejmě vždycky svářilo: na jednu stranu vím, že mě milovala a podporovala

a chtěla, abych byl šťastný a úspěšný. Na druhé straně ovšem její syn pil, fetoval a poslouchal „dábelskou“ hudbu, a to se neslučovalo se zásadami Svědků Jehovových – ten rozpor byl v podstatě nepřekonatelný. Mé měnící se zájmy byly zdrojem čím dál většího rozčarování i pro mého švagra Boba Wilkieho. Měl mě rád, dokud jsem hrál baseball a pokoušel se o bojová umění (na první lekce jsem chodil do střediska YMCA ve Stantonu, přímo naproti Bobově policejní stanici). Tyhle aktivity dokázal přijmout za své. Ale hrát v kapele? Poslouchat heavy metal?

Tak to ne.

Jednoho dne, ještě mi ani nebylo patnáct, Bob přišel domů a našel mě, jak sedím a poslouchám album *Sad Wings of Destiny* od Judas Priest. Vešel do hlavních dveří, došel ke gramofonu a ztlumil hlasitost.

„Co to ksakru je?“ zeptal se a znechuceně zamával obalem.

„Judas Priest,“ odpověděl jsem trochu bojácně.

„Čí je to?“

Pokrčil jsem rameny. „Moje.“

Nato Bob upustil obal, přistoupil dvěma ráznými kroky ke mně a udeřil mě do tváře.

„Tyhle sračky už ve svym domě nikdy nechci slyšet, rozumíš?“

Stál jsem tam ochromený a zmatený, držel jsem si tvář a snažil se zadržovat slzy.

„Ano, pane.“

Co jiného mi zbývalo? Měl jsem k Bobovi příliš velký respekt na to, abych se bránil. A stejně by mě přepral. Byl profesionální sportovec a navíc policajt! A nejen to: Bob do naší rodiny – a do mého života – vstoupil jako dobrý člověk. Vzal si Suzanne, adoptoval jejího syna

a vůbec vystupoval tak trochu starosvětsky, rytířsky. Tohle se k němu vůbec nehodilo.

Ale když jsem se pak stáhl do kuchyně, abych si nateklou čelist zchladil kouskem ledu z mrazáku, musel jsem se sám sebe ptát: *Co je to za*

člověka, že takhle uhodí patnáctiletého kluka?

A...

Co mu ksakru vadí na Judas Priest?

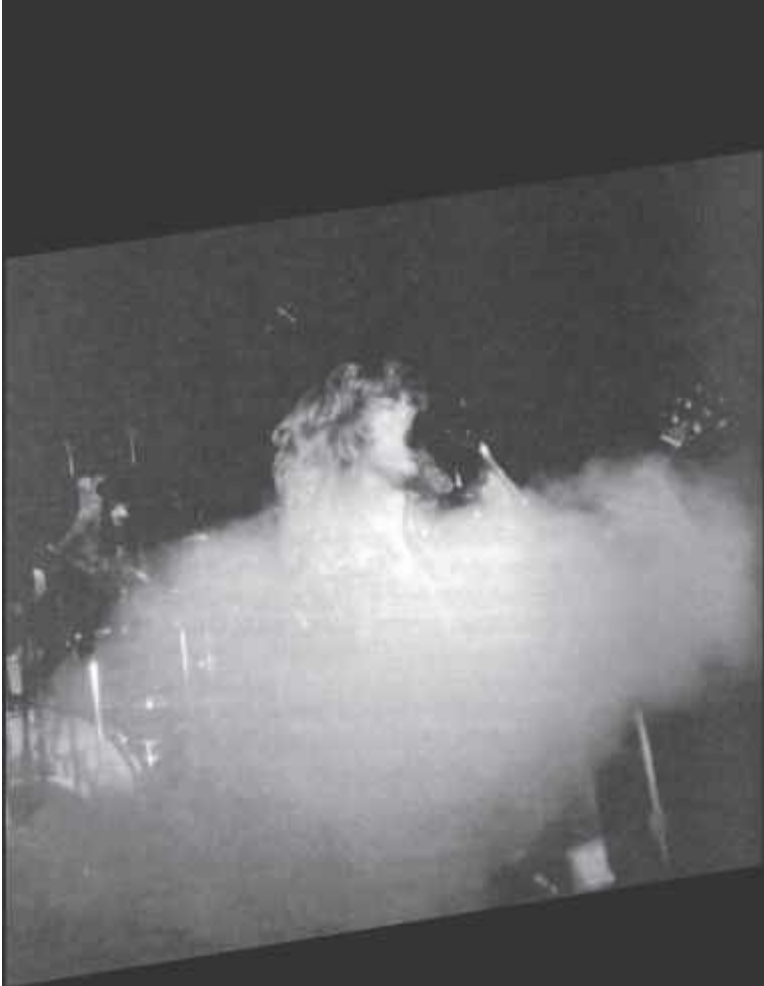

Foto: Harald O.

2. Reefer Madness

**„Než mě vylíže,
vždycky mi na ni nalije
steakovou omáčku A1.“**

Když jsem se poprvé zkouřil, bylo mi třináct let.

Bydleli jsme tehdy v Garden Grove, a s půvaby marihuany mě seznámil kamarád, který bydlel ve stejné ulici. Byl to takový ten chytrý hajzlík, který by klidně dosáhl i na doktorát, kdyby dokázal svoji energii a intelekt usměrnit trochu lépe. Jeho zdatnost se ale projevovala především ve vynalézání způsobů, jak do sebe dostat trávu.

Jeden den po vyučování jsme šli k němu domů a on navrhl, abychom si zakouřili. Jenže ne tak, jak jsem to znal. Místo aby ubalil špeka, šel do svého pokoje a přinesl vodní dýmku, podomácku vyrobenou z plechovky od bramborových lupínků Pringles!

„Jak se to s tím dělá?“ zeptal jsem se ho, když mi ji pyšně ukázal.

A pak mi to předvedl. Za půl hodiny jsem se motal zpátky ulicí, měl jsem červené oči, hihňal jsem se a byl jsem totálně zhulený. A už to bylo. Hra začala.

Trávu jsem kouřil rád, líbilo se mi, jak jsem se po ní cítil, a tak jsem s ní začal experimentovat. Od trávy jsem přirozeně přešel na alkohol a další drogy, a zanedlouho jsem začal chodit za školu, vysedával celé dny u kamaráda a nasával z plechovky od Pringles. Rychle se mi začal zhoršovat školní prospěch a najednou jsem viděl, co obnáší pobývat ve špatné společnosti a dělat ta špatná rozhodnutí, a že by se mi také brzy mohl život vymknout z rukou. Ne že by mě to tehdy trápilo. Mám teď na mysli okamžik, kdy jsem si tohle

uvědomil, a teprve jako dospělý a rodič se nyní dokážu ohlédnout zpátky a poznat, kde to všechno začalo. Ale nezapomínejte: tehdy to s sebou neneslo žádné vážné důsledky – alespoň ne pro mě. Pravidelným fetováním se můj život nijak viditelně nezhoršoval. Právě naopak – byl díky tomu snesitelnější.

Úplně nejvíc ze všeho (a to myslím platí pro většinu dětí) jsem chtěl zapadnout. Chtěl jsem někam *patřit*. Hudba mi v tom pomáhala. Kouření trávy také. Pokaždé, když jsme se přestěhovali do nového domu, nového města, nové školy, jsem si musel protrpět nováčkovské období. Učil jsem se s tím vyrovnávat různými způsoby – nejdřív sportem, pak hudbou a flámováním, a nakonec roztržkou se Svědky Jehovovými. Neexistoval palčivější cejch podivínství než příslušnost k jehovistům, a abych tomu stigmatu unikl, úmyslně jsem se choval v rozporu s jejich učením. Moje matka, tety i všichni ostatní jehovisté mě varovali, že jestli se nepolepším, budu se smažit v pekle, ale otevřeně řečeno mi to bylo jedno. Jen jsem chtěl od nich co nejdál pryč. Chtěl jsem aspoň vypadat *normálně*, ať už to znamená cokoli.

Byly doby, kdy jsem se cítil jako smutný pohádkový hrdina. Asi jako děti ponechané napospas zlé maceše, otčímovi nebo jinému náhradnímu pěstounovi, kterému na jejich blahu ani v nejmenším nezáleží. A přitažlivější než pochmurné kulisy mého života byl únik do náhradního světa, kde stačilo kouřit trávu, hrát hudbu, trávit čas s podobně smýšlejícími flákači a občas se případně zkusit s někým vyspat. Pro mě byla únikovou cestou především hudba – všechno ostatní se s ní jen vezlo.

Holdování drogám a alkoholu s sebou ale neslo značný problém. Peníze.

Když mi bylo patnáct, bydleli jsme v bytě v místě zvaném Hermosa

Village (které ve skutečnosti neleží ani v Hermose, ani v Hermosa Beach, nýbrž v nedalekém Huntington Beach) naproti Golden West College, kam jsem později chodil do školy. Když jsme se tam nastěhovali, přišel jsem o pár přátel a s nimi i o snadný přísun trávy, takže jsem musel nějak zajistit, aby mi takříkajíc pšenka kvetla i nadále. V té době se tráva prodávala zhruba po deseti dolarech za unci. Aniž bych se trápil případnými následky či morálními aspekty svého jednání, půjčil jsem si od sestry deset dolarů, koupil jsem unci trávy a dal se do práce. Ubalil jsem čtyřicet jointů a obratem jsem je prodal po padesáti centech za kus. Za pár hodin jsem zdvojnásobil svoji výchozí částku. K ekonomovi jsem měl po čertech daleko, ale že to funguje, jsem poznal. Od té chvíle jsem měl svůj byznys: dealer levné trávy, který si vydělá dost na to, aby se mohl udržovat v rauši a najíst se, i když byla doma lednička prázdná, což se stávalo častěji, než byste si mohli myslet. Netrvalo dlouho a cena za joint se zvedla na sedmdesát pět centů. Potom na dolar. Postupně mexickou trávu nahradila silnější a dražší kolumbijská, a tu zase později duhová a nakonec thajská. Kulturní prostředí akceptovalo kouření trávy čím dál víc, což prospívalo mojí kapse, ale možná už ne tolik mojí hlavě. To mi ovšem bylo úplně fuk. Byl jsem doma. K životu mi stačilo trochu trávy a hudba, a pak pár kamarádů, abych nebyl sám.

Pamatuju si, že film *Reefer Madness* jsem viděl ve Stanton Picture Palace, starém kině, které měl ve svém okrsku můj švagr. V 70. letech v podstatě neexistovala žádná pravidla – mohli jste tam pít a kouřit trávu, co hrdlo ráčilo. Když přišla policie, majitel zapnul rozhlas a vyhlásil: „Dámy a pánové, abychom neporušovali požární předpisy, nyní prosím uhasťte všechny hořící předměty.“ Rozběhly se ventilátory a všechnu mlhu vyvětraly, policie odešla a pak si všichni zase zapálili. Úžasný podnik! Viděl jsem tam také *Kocoura Fritze* a *Gimme Shelter*. Nosil jsem si s sebou svoji dýmčičku za dva dolary a pytlík trávy a vysedával tam celé hodiny – schovával jsem se a

koukal na filmy. Taková byla tehdy kultura. Takový byl můj život.

Matka byla samozřejmě proti tomu všemu a nemohu tvrdit, že bych jí to měl za zlé. Nejednou se mi stalo, že jsem se chystal odejít za kamarády nebo na zkoušku kapely a musel jsem mámu upozornit na možnost dodávky.

„Ehm, mami...“

„Copak?“

„Ve tři hodiny se tu nejspíš staví jeden chlapík. Vyzvedne si tu balíček. Je u mě v pokoji. Dej mu ho, prosím, a řekni mu, že za něj chci pětadvacet dolarů.“

Matka se na mě podívala jako na šílence. „Co přesně je v tom balíčku, Davide?“

„To je jedno, mami. Prostě mu ho dej. Neboj se, je to v pohodě. Opravdu.“

Kupodivu na to přistoupila. Přesněji řečeno tolerovala to alespoň po určité době. Je těžké nemít rád svoje děti, i když vám jen přidělávají starosti.

Nakonec ale mámě trpělivost došla. Nedokázala se přenést přes moje chování, které odporovalo jejímu náboženskému přesvědčení (a nepochybně se i bála, že jednoho dne u nás policie vyrazí dveře a všechny nás zatkne za přechovávání drog), a tak se odstěhovala. Mě s sebou nevzala. Bylo mi patnáct let a najednou jsem byl sám za sebe. Samostatný mladistvý.

Štěstí bylo, že z těch dvou chlápků, kteří provozovali náš obytný komplex, se vyklubali moji skvělí zákazníci. Když tedy došlo na placení nájemného a chyběla mi hotovost, stačilo se s nimi domluvit. Obvykle to spravilo pár jointů semhle a tamhle, a všichni byli spokojení a v rauši. V té době už jsem s tím zdaleka jen

nekoketoval – trávy jsem otáčel slušné množství. A neměl jsem s tím vůbec žádný problém. Pravda je taková: když je člověku patnáct, má hlad a nemá žádný reálný příjem ani rodiče, kteří by ho živili a dohlíželi na něho, pak nemá moc na vybranou. Není ještě dost starý na to, aby si sehnal skutečnou práci, takže musí být ... *aktivnější*. Mého podnikatelského ducha pohánělo zoufalství – a také vědomí, že když nebudu prodávat trávu, budu si moct vydělat už jedině prodejem sebe sama. Prodávat svůj zadek. Znal jsem dost kluků, kteří se touhle cestou vydali, anebo jsem o nich aspoň slyšel a viděl je pracovat na ulici, a tohle jsem v žádném případě nehodlal dopustit.

Za vhodných okolností mi ovšem nevadilo směňovat sex za drogy, případně drogy za sex nebo tak nějak. Například v obchodě s hudebninami ve Westminster Mall pracovala jistá dívka, které budu říkat Vrba. Seznámili jsme se, protože jsem tam chodíval často, celé hodiny jsem bloumal po prodejně, listoval stohy gramodesek a hledal k poslechu něco nového, čím bych si rozšířil obzory. Byl jsem hulič a dealer trávy, ale hudbu jsem doopravdy miloval a chtěl jsem být skvělým kytaristou – jen jsem nevěděl, jak na to. Nakonec jsem se spřátelil s Vrbou, která mohla být tak o rok nebo dva starší než já, a naše přátelství přerostlo v něco dalšího. Vrba mi za trávu dávala desky. U mě doma jsme kouřili trávu a poslouchali desky a přitom spolu souložili. Když se to vezme kolem a kolem, nebyl to špatný obchod. Od Vrby jsem totiž dostal svoje první album AC/DC, a tenhle dárek mi hodně dával ještě mnoho let, dlouho poté, co jsme spolu přestali spát anebo se třeba jen příležitostně vídat.

Nikdy jsem si nedělal iluze, že jsem pro Vrba něco víc než bokovka, kluk, který má podobný hudební vkus a za sex je ochotný jí dát trávu. Ale už tehdy jsem měl určité skrovné standardy, jak se ukázalo jednoho odpoledne, když jsme si po sexu povídali v posteli.

„Mému klukovi se líbí, když si vyholim chlupy do tvaru srdce,“ řekla

Vrba.

„Vším sem si. Proč ne?“

„A víš, co má ještě rád?“

„Co?“

Nahnula se ke mně, objala mě a zašeptala mi do ucha: „Než mě vylíže, vždycky mi na ni naliže steakovou omáčku A1.“

„Pane jo.“

A bylo hotovo. Ani vyhlídka na nekončící přísun desek mi nedokázala z hlavy zahnat představu Vrby, jejího přítele a velké, upatlané láhve omáčky A1. Potom jsme spolu už nikdy nespali.

Když se obchody nehýbaly a v žaludku mi kručelo, moc možností mi nezbývalo. Nastěhovat se zpět k matce nepřipadalo v úvahu – na to byl náš vztah příliš narušený a její svazky se Svědky Jehovovými vylučovaly, aby akceptovala můj čím dál prohnilejší způsob života. Spásu jsem tedy hledal na severu. Konkrétně v malé vsi nedaleko města Pocatello v Idahu. Moje sestra Michelle se tam odstěhovala společně se Stanem, který byl nejen jízdni policista, ale navíc i zručný tesař. Když do té oblasti dorazil turistický ruch a s ním realitní boom, najednou tam byla pro lidi jako on spousta práce. Stan odložil odznak i uniformu a vydal se vydělat pořádné peníze. Byl jsem unavený bojem o živobytí i svým vlastním životním stylem, a tak jsem Michelle zavolal a zeptal se jí, jestli bych nemohl nějaký čas bydlet u nich. Laskavě souhlasila, ovšem její souhlas byl podmíněn splněním jistých přísných požadavků.

Zaprvé jsem se musel vrátit do školy. Souhlasil jsem i s tím, že si najdu brigádu. Michelle mi pomohla sehnat práci jako pomocná síla v restauraci, kde pracovala – jmenovalo se to Ox Bow Inn.

Stejně jako já tam pracoval i můj synovec Stevie (její syn), takže to byla taková rodinná záležitost. Ovšem ze Stevieho se vyklubal slušný otrava. Chtěl založit skupinu, ale neměl peníze na pořádné vybavení. „Vypůjčil“ si tedy pár věcí od jedné kapely, která v Ox Bow hrála. Já jsem s touhle drobnou eskapádou neměl vůbec nic společného, ale samozřejmě jsem kvůli ní byl popotahován.

To ale nebylo nic proti tomu, jaké strasti mi Stevie způsobil ve škole. Ještě předtím, než jsem k nim dorazil, všude rozšířil, že už brzy přijede jeho strýc Dave, „mistr kung-fu z Kalifornie“. Já jsem samozřejmě žádný mistr kung-fu nebyl, v té době jsem se kung-fu ještě ani neučil. Měl jsem za sebou asi tři roky studia bojových umění ^[2] a v případě nutnosti bych si ve rvačce dokázal poradit. Ale rozhodně jsem neměl černý pás ani nic podobného a už vůbec jsem se tím nevychloubal. Studium bojových umění je důležitou součástí mého života – v duchovním i fyzickém smyslu – už skoro čtyřicet let, ale tehdy jsem byl jen pouhý novic, který bral lekce, aby si zvedl sebevědomí a dodal trochu disciplíny jinak chaotickému životu.

Stevie to viděl jinak, a viděli to tak i všichni ostatní. Když jsem tam dorazil, polovina školy se chystala se mnou poprat jen tak ze sportu. První den ve škole ke mně v šatně přišel nějaký kluk a vrazil mi loket do žaludku. Zatímco jsem lapal po dechu, podíval se na mě a s ošklivým úsměvem procedil mezerami mezi zuby: „Tak co, ty a já? Rozdáme si to dnes po škole.“

„Kdo seš sakra zač?“

Neodpověděl a se smíchem odešel v doprovodu kohorty křupanů.

Jmenoval se Wilbur a byl – nekecám – synem chovatele prasat, díky čemuž měl zrovna v tomhle zapadákově relativně prominentní postavení. Nebylo úniku. Domů jsem musel jet autobusem a než jsem nastoupil, všichni už věděli, že dojde k měření sil mezi

mistrem kung-fu a synkem chovatele prasat. Cesty do školy na venkově v Idahu totiž obnášely hodně přestupů a času stráveného v autobusech. Moje dostaveníčko s Wilburem se mělo konat na jedné z přestupních stanic, při čekání na další autobus, který mě měl zavést ke karavanu, kde žili Stan a Michelle. Pár vteřin před vystoupením z autobusu jsme se, Wilbur a já, ocitli uprostřed velkého, dmoucího se kruhu krvežíznivých teenagerů.

Sakra, tohle jsem nechtěl.

Wilbur zvedl ruce jako boxer bez rukavic a sebevědomě se usmíval.

„Tak pod', sráči,“ křičel. „Prašť mě! Přeper mě!“

Když jsem to uslyšel – „Prašť mě! Přeper mě!“ -, tak mě napadlo, že to zní jako název nějaké punkové písničky. Opanoval mě klid. Celé mi to připadalo hrozně nesmyslné, jak tam stojím uprostřed cizích ječících kluků a chystám se prát s macatým chovatelem prasat. A to jsem si myslel, že jsem se z Kalifornie odstěhoval, abych se vyhnul nebezpečným situacím. Jak se mi to ksakru mohlo stát?

„Tak pod', pod'! Dáš mi karate nebo co? Kung-fu buzno!“

Patová situace. Wilbur mě nechtěl udeřit jako první, protože byl větší, a já jsem ho nechtěl udeřit, protože můj sensei mě učil bít se jen v sebeobraně. Takže jsme tam kolem sebe nemotorně tancovali, až přijel autobus. V klidu jsme nastoupili a autobus odjel.

Krize odvrácena.

Tedy aspoň jsem si to myslel, než jsme dojeli k Wilburově zastávce. Když vystupoval, natáhl ruku a praštil mě loktem do zátylku. Hned mi bylo jasné, že jsem v háji, a ne proto, že teď jsem se už musel Wilburovi postavit v boji, ale proto, že jsem si mezitím v ústech nastrádal velký chuchvalec žvýkácího tabáku, a po té ráně jsem z něj pořádný kus spolkl. Jestli jste někdy náhodou spolkli žvýkácí tabák, tak víte, co následovalo. Během několika sekund jsem byl

vyřazený z provozu a než jsem došel domů, zvracel jsem snad i z bot.

Na oplátku jsem podnikl něco, co by nejspíš v mé situaci udělal každý: začaroval jsem ho.

Tedy možná ne úplně každý, ale určitě každý, kdo by měl sestru s velkým zájmem o čarodějnictví a černou magii. Pro mě to byl začátek velmi dlouhého a rozvratného koketování s okultními silami, jehož následky mě pronásledovaly mnoho let. Tehdy jsem si ale prostě jen říkal, že mám po ruce šikovnou pomůcku. Byl jsem pokřtěn jako luterán a do zblbnutí zpracováván jehovisty, takže už jako náctiletý jsem byl z hlediska náboženství prázdná nádoba. Navzdory obecnému přesvědčení jsem se ale přesto, že jsem četl *Satanskou bibli*, nikdy nestal satanistou – celá ta myšlenka mi připadala trochu přiblblá, mám-li být zcela upřímný – ovšem temnými silami jsem se trochu zabýval a ani v nejmenším nepochybuju o tom, že mi to udělalo nezměrný zmatek v hlavě.

Věřil jsem v okultní síly, takže můžete namítnout: Jak je možné věřit v okultní síly a praktikovat černou magii, ale přitom nebýt satanista? Ona je mezi tím totiž určitá hranice. Když se zeptáte kohokoli, kdo se okultními silami zabývá, řekne vám, že existuje hodně různých odnoží podle různých typů magie. A jako všude i tady platí, že okultní síly mají své dobré i špatné stránky.

Dnes zkrátka vím, že čarodějnictví a jehovisté mi mnoho let způsobovali velké trápení. Mezi těmi dvěma věcmi je samozřejmě rozdíl. Bolest, kterou mi způsobilo čarodějnictví, je reziduální. Bolest z religiozity Svědků Jehovových je kauzální. Je to stejné, jako když vám lidé řeknou: „Tvoje vztahy nestojí za nic, protože bereš drogy“ a vy odpovíte: „Ne, drogy беру proto, že moje vztahy nestojí za nic.“ Ať tak či tak, člověk je v háji.

Jenže tehdy odpoledne, když jsem se snažil ukonejšit svůj vzbouřený

žaludek, se mi čarodějnictví jevílo jako naprosto přiměřený obranný mechanismus.

Michelle mi nechtěla nic doporučit, takže jsem jí několik knih vzal tajně, a po pouhých pár dnech studia se dal do díla. Z chlebové střídky jsem vymodeloval figurku, z makových zrněk jsem na ni vysázel nápis W-I-L-B-U-R a okolo krku jsem jí uvázal smyčku z nitě. Potom jsem přednesl zaříkadlo z knihy kouzel. Úplně nakonec jsem loutku uchopil a ulomil jsem jí jednu nohu.

Ptáte se, jestli to zabralo?

To nedokážu říct s jistotou, jen vím, že zanedlouho měl Wilbur autonehodu, při které si zlomil nohu. Vzhledem ke způsobu života v těch končinách – lidé tam hodně pili a pak sedali za volant bez ohledu na následky – i k tomu, že Wilbur byl pitomec, si myslím, že něco podobného by se mu dřív nebo později stalo tak jako tak.

Ale stejně.

Je to trochu strašidelné, že?

Po intermezzu v Idahu jsem se vrátil do okresu Orange a pozvolna navázal na předchozí rock'n'rollový způsob života. Protože jsem měl rád auta a trochu se v nich vyznal, našel jsem si práci na částečný úvazek v autodílně. To mi pomohlo přežít, než jsem si vybudoval dostatečnou klientelu, abych mohl pokračovat v živnosti prodejce drog. Po večerech jsem chodil do školy, doufal jsem, že si udělám maturitu, a dokonce jsem si našel družku – jmenovala se Moira a byla to moje první vážnější známost.

Jde-li o hudbu, byl jsem jako houba – poslouchal jsem cokoli, co se mi dostalo do rukou, učil jsem se své oblíbené licky a napodoboval své oblíbené kytaristy. Přes den jsem se poflakoval na pláži se svým nejlepším přítelem Mikem Jordanem a pár dalšími kamarády

skandinávského původu s pastózní pletí, popíjeli jsme a snažili jsme se nespálit si záda. Večer jsme pak chodili po večírcích, od jednoho naraženého sudu k druhému, občas se poprali, ale nejčastěji jsme jen tak popíjeli, pokuřovali trávu a vysmívali se diletantským kapelám, které na těch večírcích zajišťovaly „zábavu“.

Ovšem i těm nejhorším z nich se dařilo napojit se na cosi zásadního a dosáhnout určité minimální úrovně slávy se všemi doprovodnými výhodami. Vzpomínám si, že jsem tehdy slýchal o jistém Patu Knowlesovi, kytaristovi z naší čtvrti, který se těšil pověsti skvělého hudebníka. Když jsem se s ním poprvé setkal osobně, byl jsem strašně zklamaný. Byl to takový drobný, hubený, nezajímavý sráč, trochu jako Peter Pan. Takový měkkouš. Jenže jak uměl hrát. panebože! A pak John Tull, který byl skoro přesným protikladem Pata Knowlese. John byl mohutný chlap, dřevorubecký typ s obrovskými pažemi a lebkou jako tvárnice. Říká se, že dospělí muži mají čelo široké na čtyři prsty. John měl čelo určitě široké na pět a možná i na šest prstů. Měl černého Les Paula se třemi snímači a hrál tak, jak jsem to ještě neviděl. Tedy alespoň nikde v okolí. A navíc hrál dobré písně, které jsem znal z rádia a ze svého osmistopého magnetofonu, a prostě jsem si nemohl pomoci, ale imponoval mi.

Panečku, ten chlap je dobrej.

Ale to není všechno. Když si kapela dala pauzu a John odložil kytaru, holky se na něho úplně sesypaly. A to nebyl žádný krasavec – byt' měl čelo široké na šest prstů. Ale nevadilo to, protože opačné pohlaví k němu přitahovala kytara a kouzelná moc hudby. Chtěl jsem být jako on i jako Pat Knowles.

Jen jsem chtěl být ještě *lepší* než oni.

Začalo to, když mi bylo sedmnáct, s klukem jménem Dave Harmon, bubníkem z Huntington Beach, jehož život byl přesným

protikladem mého. Dave pocházel ze stabilní rodiny, měl matku a otce, kteří ho ve všem podporovali, i v tom, že se chtěl stát hudebníkem. Pochopili, že bydlím sám, a zželelo se jim mého osudu. Měl jsem u nich otevřené dveře a chovali se ke mně laskavě a s pochopením. Pro mě to bylo jako vyhrát v loterii. Předtím jsem bydlel osaměle, pil laciné pivo a nejedl nic než čínské nudle a špagety se sýrem. A pak se seznámím s tímhle klukem, který má skvělé rodiče a ledničku plnou jídla.

S Davem jsme se začali bavit o tom, že bychom spolu mohli hrát a třeba i společně založit opravdovou skupinu, která by převálcovala cokoli z toho, co jsme viděli na večírcích v okolí. Jako kytaristu Dave sehnal svého přítele, jmenoval se Rick Solis a měl krásného Gibsona Flying V. Rick stejně jako já studoval bojová umění, takže jsme si hned padli do oka. Byl také první člověk, který se i snažil jako rocker vypadat – připomínal mi tak trochu křížence Vinnieho Vincenta a Paula Stanleyho. A ne náhodou. Rick byl jedním z těch lidí, kteří zcela přirozeně chápou důležitost image – nosil košile bez rukávů, dlouhé vlasy a podivnou směsici rockerských šperků. Měl obrovský nos a tmavou pleť, což mu dodávalo poněkud exotický, středomořský ráz, a byl také jedním z nejchlupatějších mužů, jaké jsem kdy poznal. S dobrými věcmi pobral i ty špatné – onu medvědí kožešinu na hrudi (v 70. letech považovanou za vrchol mužnosti) a srostlé obočí, které se mu rozprostíralo přes celé čelo.

V póze inspirované Michaelem Schenkerem (tehdy U.F.O.), na koncertě Panic při domácím večírku.

Rick byl v mém životě první člověk, který se zcela vážně snažil zvládnout hru na kytaru a stát se rockovou hvězdou. Navzájem jsme si ukázali pár písní, od ‚Fire‘ Jimiho Hendrixe přes většinu repertoáru Judas Priest až po v podstatě cokoli, co znělo zajímavě. Stejně jako můj i Rickův hudební vkus se teprve vyvíjel. Zakrátko se ovšem začal chovat naprosto nepřijatelně, což vedlo nejen k jeho vyhazovu z kapely, ale – jak se ovšem mohu jen domnívat – i k jeho předčasnému konci (Rick často řídil opilý a o pár let později zahynul při nehodě na motorce).

Když tedy Rick odešel, pustili jsme se s Davem do budování nové kapely. Jako první přišel kytarista Tom Quecke, můj známý z večerní školy. Byl nejmladší ze tří bratrů. Nejstarší z nich pracoval pro vládu v bezpečnostních složkách – byl to úžasný, skvělý, čestný člověk. O prostředním bratrovi jsem toho moc nevěděl – byl černou ovčí rodiny. A pak Tom, který byl jakousi napravenou černou ovčí, nebo se o nápravu aspoň snažil. Upřímně řečeno, jako kytarista byl spíš průměrný, ale to nám stačilo, protože hrál jen doprovody, sólovou kytaru jsem obstarával já.

Dalším na palubě byl Bob Evans, baskytarista, který mi připomínal postavu Juniora z countryového televizního pořadu *Hee Haw*. Byl podsaditý, s krátkými vlasy a ofinou a pořád nosil kombinézu. Bob-

by vypadal, no trochu jako prostáček. Ve skutečnosti ale byl hodně chytrý. Stejně jako jeho otec, který byl schopný zvukař a postavil si doma vlastní reprobedny. Nebyly to jen tak obyčejné basové bedny -bylo to něco na způsob basových boxů z Royal Albert Hall nebo co. Když jsme spolu hráli, já měl svoje malé bedničky a Bobby ty své obří boxy narovnané do dvouapůlmetrové věže, a když je osolil – BUM! – hned prvním tónem okamžitě sterilizoval celou čtvrt. Bobby měl peníze a auto, takže jsme samozřejmě byli rádi, že ho máme v kapele.

Potom jsme už potřebovali jen zpěváka – tehdy mě ještě ani nenapadlo, že bych se za mikrofon postavil sám – a našli jsme ho v jistém Patu Voelkesovi. Pat byl štíhlý a svalnatý a měl dlouhé rovné vlasy – prostě učiněná vizáž zpěváka. Navíc byl o pár let starší než my ostatní, trochu zralejší a trochu víc se vyznal v praktické stránce fungování kapely. V Patově garáži jsme si vybudovali zkušebnu, a v ní jsme se co nejčastěji scházeli a zkoušeli. Mimo to jsme ale měli ještě své vlastní životy. Ten můj se točil okolo obchodování s ilegálními substancemi. V té době jsem už přešel z marihuany na cokoli, co se mi dostalo do rukou: hašiš, LSD, Quaalude, kokain. Když šlo o výdělek, nebyl jsem vybíravý.

Neříkám to s hrdostí, ale tak to prostě bylo. Potřeboval jsem peníze a tohle byl ten nejsnazší a nejefektivnější způsob, jak je získat. Navíc musíte vzít v úvahu i kulturní a politické klima té doby. Chemicky řečeno, konec 70. let byl poměrně liberální dobou. V požívání a šíření drog jsem neviděl nic mimořádně nebezpečného ani nemorálního. Přišlo mi to naprosto normální. Vzhledem k mým kořenům a rodinné anamnéze to ani nepřekvapí.

Naši skupinu jsme nazvali Panic. Už ani nevím proč – nejspíš proto, že to znělo dobře, divoce a anarchisticky. První vystoupení jsme měli v Dana Pointu, na mejdanu, který pořádal můj bratranec John.

Měli jsme přítom záskok. Dave Harmon ten večer nemohl hrát, takže jsme sehnali náhradního bubeníka jménem Mike Leftwich. Zahráli jsme docela dobře a publiku jsme se líbili. Na programu jsme měli náhodně vybranou směsici písní, které v té době bývaly ke slyšení na večírcích – Scorpions, Judas Priest a k tomu něco málo méně známého materiálu, který jsem měl rád, jako třeba Budgie a Sammy Hagar (jeho sólové věci). Všichni si to užili a než se rozednilo, vypukly orgie, kdy se opilé dívky svlékaly a souložily s hudebníky.

Byl jsem na vrcholu blaha.

Další den však přinesl studenou sprchu. Po mejdanu se členové kapely rozešli každý svou cestou. Mike odjel s kamarádem Joem, to byl hrozně laskavý a skromný kluk, který nám ten koncert zvučil. Cestou domů na Pacifické pobřežní dálnici, kousek na jih od Hunting-ton Beach Pier, ale měli Mike a Joe ošklivou nehodu. Dozvěděl jsem se to od Toma Quecka, ještě v oparu ranní kocoviny.

„Joe usnul za volantem,“ soukal ze sebe přerývaně. „Oba sou mrtví.“

V sedmnácti letech člověku hned nedojde spojitost příčiny a následku – pití a smrti, ale já jsem začínal chápat, že styl života, který vedu – a občas miluju – nemůže zůstat bez následků. Zaprvé, když jsem se napil, býval jsem opravdu násilnický. Tráva na mě měla uklidňující až uspávací účinek. Alkohol však ve mně provokoval hněv. Poprvé jsem se opil tak, že jsem měl okno, asi v šestnácti letech. Nemělo to být naposledy. V takových situacích jsem vždy míval chmurnou náladu. Nikdy jsem ale neměl v úmyslu někomu ublížit. Nikdy to nebylo tak, že bych si otvíral první pivo a už myslel na to, že než se rozední, budu se muset s někým porvat. Moje motivace byla mnohem prostší: chtěl jsem se cítit dobře a najít někoho, kdo se mnou bude ochotný soucítit. Můj plán se ale obvykle zvrhl. Řeknu to takhle: neměl jsem problémy pokaždé, když jsem se napil, ale pokaždé, když jsem měl problémy, mohlo za to

pití. To je bez debaty. Kouření trávy byl úplně jiný zážitek. Ráno jsem se probudil, ještě v posteli jsem si zapálil, koukal na MTV, zazpíval si společně s Buggles, zahrál si na kytaru, trochu jsem si zdříml a jen tak jsem proploval dnem. Žádné násilí, nic ošklivého.

Všechno dohromady se to neustále nabalovalo: hudba, způsob života, pití, drogy a sex. Velmi dlouhou dobu jsem vůbec nebyl schopen si připustit, že bych mohl mít s užíváním drog problém. Podíval jsem se do zrcadla a viděl jsem prototyp rockové hvězdy, který vytlouká večírek za večírkem. Teprve o mnoho let později jsem uviděl něco jiného:

Proboha, vždyť já nejsem Keith Richards, ale Otis z Mayberry. Zatracenej opilec!

Nebylo to ale hned. V 70. letech byla tráva z větší části společensky přijatelnou drogou, o něco méně to platilo o kokainu, byť tomu jsem se ze začátku vyhýbal, protože jsem si jej spojoval s disko hnutím a později s house music a technem. Kokain byl pro fanoušky Village People a Donny Summer, nebo čičinek, co chodí na koncerty Flock of Seagulls. Pro metalové fandky, a zejména metalové hudebníky, byly chlast a drogy. Tvrdé.

Pár dnů po té nehodě jsme s Davem Harmonem zašli k Mikovi domů a pokusili se promluvit s jeho rodiči. Nemotorně jsme jim kondolovali a oni to přijali laskavě, ale celé to setkání bylo spíš trapné. Myslím, že v jistém smyslu nás vinili z Mikovy smrti, už jen proto, že se to stalo v souvislosti s naší kapelou. Někdo za to vinu nést musí, že? Tak už to při tragédiích chodí.

Pokusili jsme se kapelu vzkřísit, dokonce jsme v několika příštích měsících odehráli ještě pár koncertů v Dana Pointu, Huntington Beach a okolí. Ale chyběl tomu rozlet, nesli jsme si s sebou příliš mnoho bagáže, příliš mnoho věcí nám připomínalo, co se stalo. Asi v tom také byl pocit viny. Mohu mluvit jen za sebe, a já jsem z toho

prostě neměl dobrý pocit. Chyběla tomu ona sounáležitost, která kapelu živí v začátcích. Neměli jsme se navzájem dost rádi a na kapele nám dostatečně nezáleželo.

Drogy se v okolí kapely Panic užívaly běžně. Bral jsem s ostatními členy, dodával jim, dělal jsem si hezky z vlastních zásob a přitom se roztáčela spirála závislosti a alkoholismu. I ta největší výhoda – náhodný, nevybíravý sex – začala ztrácet na přitažlivosti. Jednoho dne jsem Moira řekl, že se mi zdálo o sexu ve třech s ní a s jednou z jejích nejlepších kamarádek (což byla shodou okolností pravda). Ten den odpoledne, když jsem se vrátil domů ze zkoušky, stály Moira a Patty na zápraží a čekaly na mě, nahé a s úsměvem. Člověk by řekl, že takové uvítání vzpruží ducha kteréhokoli amerického muže, kterému v žilách koluje krev. A také že ano. ale jen na chvíli. Něco tomu chybělo a já jsem nevěděl, co.

Dal jsem se na rock'n'roll kvůli životnímu stylu, ne proto, že bych se snažil stát se skvělým hudebníkem. Nečekal jsem, až za mnou někdo přijde a řekne mi: Panečku, Dave, ty ale hraješ úžasná arpeggia! Kdepak, o to mi vůbec nešlo. Byl jsem rockový rebel, měl jsem kytaru přehozenou na záda, za opaskem nůž a ve tváři škleb. A bylo to. To mi stačilo.

Tedy alespoň jsem si to myslel.

Zhruba v té době jsem nakrátko obnovil vztah se svým otcem. Bylo to v červnu 1978, mně bylo sedmnáct a náhle jsem pocítil potřebu ho vyhledat. Rodiče byli tehdy rozvedení už hrozně dlouho, on byl v mém životě jen stínovou postavou a já jsem se zkrátka musel na vlastní oči přesvědčit, jestli vše, co jsem o něm slýchal, je pravda. Vzpomínky byly tak vzdálené, že se jim nedalo věřit – a to o nic víc než hrůzným historkám o týrání, které chrlily moje sestry a matka. Nebylo těžké ho vypátrat, a když jsem mu zavolaal a navrhl, abychom se setkali, zdálo se, že je opravdu dojatý.

„To bych rád, jo. Kdy?“

„Co třeba tenhle víkend?“

Setkali jsme se u něho v bytě, tmavém a skromně zařízeném, s odchlupujícími se tapetami a pronajatým nábytkem. Zrovna byl Den otců, ale to ani nehrálo roli. Já jsem se necítil jako jeho syn a nevím, jestli on se cítil jako můj otec. Byli jsme jen dva lidé, v podstatě cizí, kteří se snažili navázat vztah. Ať už jsem očekával jakékoli emoce -hněv, radost nebo hrdost, zcela je přebil smutek z ubohosti jeho života. Můj otec nevypadal ani jako strašák z mých nočních můr, ani jako úspěšný bankéř, kterým kdysi býval. Vypadal jen. staře. V jednom okamžiku jsem otevřel ledničku, jestli nenajdu něco k pití, a šokovalo mě, jak je prázdná. Ve dveřích byla malá sklenička majonézy s oschlým okrajem. Na prostřední polici byl bochník chleba, nakrojený a vyhřezávající ze sáčku. V lednici bylo porůznu poházeno několik lahví piva.

To bylo všechno.

Nevěděl jsem, co říct, tak jsem lednici zase zavřel a posadil se ke kuchyňskému stolu. Už si nepamatuju, jak dlouho ta návštěva trvala, ale vzpomínám si, že jsem se mu omlouval za to, jak hrozný jsem syn. Jemu to vehnalo slzy do očí a odbyl to mávnutím ruky. Když jsem se loučil, objali jsme se a domluvili se, že se pokusíme scházet se častěji.

Jenže už k tomu nedošlo. Když jsem svého otce viděl příště, asi týden nato, ležel na nemocničním lůžku napojený na přístroje. Nedá se říct, že měl v té době zrovna skvělou práci – opravoval registrační pokladny pro NCR. Pokud tomu dobře rozumím, táta byl nejspíš v baru, spadl ze stoličky a udeřil se do hlavy (byť o událostech, které vedly k jeho smrti, nepanuje shoda). Bývalo by se mi líbilo, kdyby se mu to stalo při práci, zatímco opravoval nějakou pokladnu – jeho smrt by tak byla v určitém smyslu vznešená. Ale to je velmi

nepravděpodobné. Jako ten chlapík, kterého chytli v bordelu, a on se vymlouval: „Ale já se jen dívám.“ Můj otec byl alkoholik a v baru ho postihlo krvácení do mozku. Těžko si představit, že byl zrovna v tu chvíli střízlivý. Tragické na tom je, že by ho bylo možné zachránit, jenže než se doktorům podařilo sehnat někoho, kdo jim mohl dát svolení, aby mu otevřeli lebku a hematom odstranili, upadl do kómatu. Tak si to představte: v okolí žije vaše bývalá manželka a čtyři děti. Máte několik sourozenců i vnoučata. Ale v den, kdy se vám stane těžká nehoda, není nikdo, kdo by zavolal, kdo by si dělal starost.

Když mi o tom zavolala sestra Suzanne, začal jsem vyvádět. „Táta je v nemocnici,“ řekla mi. „Měl bys sem okamžitě přijet.“

„Co se stalo?“

„Hlavně přijed' rychle.“

Jako první – úplně první věc – jsem popadl půllitrovou láhev whiskey Old Grand-Dad. Strčil jsem si ji do kapsy košile, vyběhl ven, naskočil na moped a vyrazil po Goldenwest Street směrem k Pacifické pobřežní dálnici. Divné na tom je, že whiskey jsem neměl rád, a nebyla to ani moje láhev – nejspíš u mě jen zůstala po nějaké párty. Ale padla mi do oka, a protože jsem měl chuť někomu ublížit, řekl jsem si, že ta whiskey mi s tím pomůže.

Do nemocnice v Costa Mesa bych trefil i ve spaní, přestože jsem tam nikdy předtím nebyl. Celou oblast jsem velmi dobře znal, protože jsem se pořád stěhoval mezi okresy Orange a Riverside, mezi Los Angeles a San Diegem, jako blecha, která skáče ze psa na psa. Řítil jsem se po dálnici, jednou rukou jsem si přihýbal z láhve a druhou jsem přidával plyn. Když jsem dorazil do nemocničního pokoje, můj otec ležel v posteli ve fetální poloze a z těla mu vedly dráty ke spoustě monitorů a přístrojů. Moje sestry už tam byly, stály u pelesti jako tři moudré opice. Nikdo nic neříkal, potom Suzanne

přistoupila blíž, ucítila, že ze mě táhne alkohol a uviděla moje oči podlité krví a nedopitou láhev Old Grand-Dad v mé kapse.

„Tak já ti něco řeknu,“ řekla a hlas jí přetékal pohrdáním.

„Co?“

„Skončíš úplně stejně jako on.“

Na poslední slovo, *on*, položila důraz takovým způsobem, že jsem znejistěl, kým z nás – jestli mnou nebo otcem – pohrdá víc. Jedno jsem ale věděl jistě, a to, že zuřím. Byl jsem našťvaný, že mi otec umírá právě ve chvíli, kdy jsem ho začal poznávat. Byl jsem našťvaný na svou sestru, že ve mně vidí stejné povahové vady, které mého otce dovedly k tak ubohému konci. Nejvíc ze všeho jsem ale byl našťvaný sám na sebe. Hluboko v srdci jsem se bál, že sestra má pravdu. Možná opravdu skončím stejně jako můj otec, stočený na nemocniční posteli, s mozkiem topícím se ve vlastní šťávě a obklopený lidmi s prázdňným výrazem ve tváři, kterým ani nezáleží na tom, jestli zůstanu naživu, nebo umřu.

3. Lars a já aneb do čeho se to pouštím?

„Berem tě.“

Skupina Panic se ani tak nerozpadla, jako spíš rozplynula kvůli nedostatku zaujetí a chemie [3]. Jeden z našich posledních koncertů, koncem roku 1981, byl jedním z nejpozoruhodnějších. Byla to benefice za zemřelého motorkáře. Sestavit repertoár pro

motorkářské publikum – a teď myslím opravdové motorkáře, ne tatíky, kteří si o víkendech vyměňují bavoráky za harleye – není jen tak. Můj vlastní vkus v té době byl v jistém smyslu eklektický. Měl jsem opravdu rád hodně skladeb od nejrůznějších skupin, které jsem objevil jen díky tomu, že jsem měl uši nastražené.

Jednou z nich byla nepříliš známá skupina Gamma, pokračování sólového projektu Ronnieho Montrose. Kapelu Montrose jsem měl rád, líbil se mi její zvuk a to, co ztělesňovala. Byla to prostě opravdu kvalitní rocková skupina. Většina skupin, které byly v té době k vidění na zahradních večírcích, obehrávala pořád to samé: věci od Robina Trowera, Rush, Teda Nugenta, Pata Traverse, Led Zeppelin a Kiss. Něco z toho jsem měl rád a něco méně, ale vstřebával jsem všechno a všímал jsem si, co se lidem líbí. Díky tomu jsem byl schopen sestavit docela uspokojivý repertoár. Jenže vyhovět očekáváním gangu nalitých motorkářů je přece jen něco jiného, než přijít na to, co se líbí mládeži z předměstí. Proto jsme se speciálně kvůli tomuto vystoupení naučili mimo jiné píseň „Bad Motor Scooter“ od Sammyho Hagara. Když už nic jiného, aspoň jsme nepodcenili domácí přípra-

Koncert se konal mimo město na velkém tábořišti uprostřed přírodní rezervace. A musím říct, že o vzrušení při něm nebyla nouze – byl to asi nejnáročnější večer, jaký Panic do té doby – a vlastně i poté, jak se později ukázalo – zažili. Tohle bylo motorkářské tvrdé jádro, opravdový gang. Já jsem už tehdy znal film *Gimme Shelter*, dokument z roku 1970 o nechvalně proslulém a tragickém vystoupení Rolling Stones v Altamontu, při němž ochranka z řad motorkářského gangu Hells Angels zajišťovala bezpečnost tak důkladně, až došlo k vraždě a násilnostem, takže jsem trochu tušil, co očekávat. Báł jsem se snad proto?

To sakra ne!

Říkal jsem si, že *už je to konečně tady*.

Jenže ten večer moje očekávání překonal a zároveň nenaplnil. Předně, vzduch byl celou dobu prosycen dvěma výraznými pachy: trávy a... chilli. Ano, chilli. Byly ho tam plné kotle, zbylo po kuchařské soutěži, které bývaly na takových akcích poměrně běžné, což jsem tehdy nevěděl. Uprostřed placu bylo třináct sudů piva – ten počet si vybavuju přesně kvůli symbolice třináctky (šťěstí, případně smůla). Zvukovou zkoušku jsme nedělali. Jen jsme tam postávali, kouřili trávu, jedli chilli a popíjeli s motorkáři pivo, než jeden z nich zařval: „Děte už hrát!“ A tak jsme šli.

Vpředu jsme si provazem vytyčili prostor, kde jsme si postavili aparát. V té době byly bezdrátové vysílačky ještě poměrně vzácné (a pro většinu lidí i příliš drahé). Já jsem si nicméně bezdrátovou sestavu pořídil – měl jsem stereo přijímač Radio Shack, zesilovač a bezdrátový systém Nady. Pokud vím, byl jsem jedním z prvních kytaristů, kteří bezdrátový systém používali, a mohu-li soudit, tak motorkáři, kteří nás ten večer viděli hrát, z toho byli dost paf. Bylo vidět, jak jim to v hlavách šrotuje: *Jak to kurva dělá, že na to hraje úplně bez drátů?*

My jsme každopádně odehráli svůj set, rychle a bezvadně. Byl hodně energický a bez chyb (alespoň nápadných). Zakončili jsme divokou verzí ‚Bad Motor Scooter‘, poděkovali publiku a začali balit.

A v tu chvíli to začalo být drsné. Chlap, který to tam měl na starost, se vydal za námi na „jeviště“.

„Co to jako sakra má znamenat?“

V první chvíli jsem neřekl nic a to bylo jednoznačně to nejchytřejší, co jsem mohl udělat. Říkal jsem si, že bych se do něho mohl opřít. Byl jsem koneckonců přece drogový dealer, ne? Znal jsem pravidla trhu a férového obchodu. Oni nám zaplatili, abychom jim zahráli.

My jsme jim zahráli. Jak se tedy opovažují nedodržet smlouvu?

No, byli to přece motorkáři. Ti si dělají, co chtějí. A v tu chvíli chtěli ještě hudbu. Naštěstí jsme mezi sebou měli diplomata – Pata Voelkese, který, jak už jsem řekl, byl v kapele nejstarší a co do jednání s ostatními lidmi rozhodně nejzralejší. Pat s nimi několik minut vyjednával a pak se vrátil s novou smlouvou. Podmínky byly následující: zahrajeme ještě další set a oni nám za něj nezaplatí už ani cent. Uvolili se však dát nám pytlík halucinogenních hub.

Platí!

Metallica, zvuková zkouška před koncertem v San Francisku, březen 1983.

Foto: Brian Lew

Zahráli jsme tedy ještě jeden set, pak si všichni vzali kouzelné houbičky a byl z toho prvotřídní trip, který vyústil v jednu z nejhorších profesních zkušeností našeho života. Všichni jsme říkali věci, které jsme tak nemysleli, a vyzrazovali tajemství, která se nikdy neměla vyslovit. Než jsme dojeli domů, kapelní bratrství se úplně rozpadlo. A dostat se domů nebylo jen tak. Našemu hlavnímu dopravnímu prostředku, kterým byl Tomův Volkswagen Rabbit, se při odjezdu rozbila spojka. Nejdřív jsme se ho snažili domů dotlačit, a to musel být pohled pro bohy: parta vychrtlých, anemických teenagerů zápolící s několika tunami neochotné oceli.

Bylo to beznadějně, takže jsme se rozhodli přespát na korbě nákladáku, kterým jsme si tam přivezli vybavení. Ten večer jsme s sebou měli dva kamarády, kteří mi pomáhali s mojí drogovou živností – v podstatě dohlíželi na můj dům, když jsem byl na cestách s kapelou nebo pracoval v autodílně. Byli tak trochu Blbý a Blbější, ale za normálních okolností celkem sympatáci. Jejich už tak minimální inteligenci však ten den ještě víc srazily houbičky, a v jednu chvíli je napadlo, že by nemuselo být špatné ukrást těm motorkářům sud piva.

Samozřejmě se to ale velmi rychle pokazilo. Sud jim upadl a skutálel se s kopce, a jak narážel na kamení, řinčel a rachotil tak, že vzbudil celé tábořiště. Nakonec přistál v potoce.

A sakra...

Naše malé dobrodružství se rázem změnilo na *pátek třináctého*.

Pachatelé (Blbý a Blbější) zůstali na svobodě a snažili se s námi dorozumět ptačím zpěvem a hvízdáním. Nás ostatní motorkáři obklíčili a drželi jako zajatce na korbě nákladáku. Nakonec se podařilo dosáhnout dohody (odehráli jsme ještě další set), vytáhnout sud z potoka a všichni ten večer přežili ve zdraví. Ale než jsme potom dojeli domů, něco se nenávratně změnilo. Bylo to jako ve filmu *Na pokraji slávy*, kdy kapela v letadle cestou z posledního koncertu celého turné přečká divokou turbulenci, ale všichni jsou vyčerpaní, je jim špatně a konec je na spadnutí.

Tak jsem se cítil. Už jsem neměl skupině Panic co dát, ani ona mně.

Pár týdnů nato jsem listoval alternativním plátkem *Recycler* a zaujal mě inzerát tehdy ještě bezejmenné skupiny, která hledala kytaristu. Nebyl nijak neobvyklý – *Recycler* byl takových inzerátů každý týden plný a pro každého hudebníka v jižní Kalifornii, který se snažil uspět, to byla povinná četba. Mě z toho zaujalo máloco,

především proto, že jsem neměl zájem být nájemným hráčem v cizí kapele. Věděl jsem, že jsem poměrně slušný kytarista, a navíc mi pomalu začínalo docházet, že bych byl rád tím, kdo drží otěže. Někoho poslouchat mi moc nešlo.

Tenhle konkrétní inzerát mě ovšem zaujal, protože se v něm mluvilo ne o jedné či dvou, ale hned o třech z mých oblíbených skupin. První z nich byli Iron Maiden. Na tom není vůbec nic zvláštního – nešlo hrát metal a nemít rád Iron Maiden. Druhou byli Motorhead. Opět nic neobvyklého. Tou třetí ovšem byla kapela jménem Budgie. Sotva jsem to jméno uviděl na papíře, rozbušilo se mi srdce. Budgie, průkopnickou skupinu z Walesu, podle některých vůbec první metalové seskupení všech dob, jsem poznal o pár let dřív, jednou večer, když jsem stopoval domů po Pacifické pobřežní dálnici. Zastavil mi řidič, který pracoval pro nějaké rádio v Los Angeles [4]. Byl to docela sympatický chlap. Podělil se o pár tabletek Quaalude, osolil autorádio, a když zjistil, že hraju na kytaru, usmál se a řekl: „Človče, tak to si musíš poslechnout tohle.“ A vložil do přehrávače kazetu Budgie.

Dostali mě okamžitě. Jejich hudba v sobě měla rychlost a razanci, aniž by přitom rezignovali na melodii – nic takového jsem ještě neslyšel.

A teď tedy čtu *Recycler*, přemýšlím, co budu dělat v životě dál, a najednou jako kdyby mi někdo seslal znamení.

Budgie!

Ještě ten den jsem zavolal na číslo z inzerátu.

„Haló, chtěl bych mluvit s Larsem.“

„To jsem já.“ Měl divný přízvuk, který jsem si nedokázal přesně zařadit. Zněl také hodně mladě.

„Volám kvůli tvému inzerátu. Na kytaristu.“

„Aha?“

„No, Motorhead a Iron Maiden znám,“ řekl jsem. „A Budgie miluju.“ Chvíli bylo ticho.

„Kurva, chlape. Fakt znáš Budgie?!“

Víc nebylo potřeba. Ten kluk na druhém konci drátu, Lars Ulrich (a byl to opravdu ještě kluk, jak jsem brzy zjistil), byl totiž vášnivý sběratel nahrávek nové vlny britského heavy metalu (NWOBHM). A když jsem před ním vyslovil jméno kapely, která byla na špici tohoto hnutí, přijal mě za svého. V té době jsem si ještě neuvědomoval, jak zásadní místo v tom světě Budgie zaujímají, jen se mi prostě líbila jejich hudba. A Lars to respektoval, z čehož je vidět, že kdesi hluboko uvnitř jsme velmi, velmi dávno byli opravdu spřízněné duše.

Sešli jsme se pár dní nato v Larsově bytě v Newport Beach. Byl to ovšem dům jeho rodičů, což jsem zjistil, až když jsem tam dorazil. Cesta tam byla jako výlet do vzpomínek, protože Lars bydlel nedaleko čtvrti, kde moje matka pracovala jako hospodyně, když jsem byl kluk. Když jsem sjel z Pacifické pobřežní dálnice, v jednu chvíli jsem dojel k semaforům a uvědomil jsem si, že kdybych zatočil doprava, dojel bych do Linda Isle, kde moje máma umývala boháčům záchody. Když zatočím doleva, dojedu za pár minut k Larsovi. Zahnul jsem tedy a na mysl mi vytanula vzpomínka, jak jsem si jednou oblékl bílou košili s motýlkem a šel pomáhat mámě s občerstvením na soukromou párty v sousedství.

Snadno si tedy představíte, co mi táhlo hlavou, když jsem vjel z ulice na příjezdovou cestu ve své staré Mazdě RX-7, která kvůli prorezlému tlumiči výfuku rachotila, až se v okolí málem sypala okna:

Hajzl jeden zazobanej...

Larsův otec, Tobin Ulrich, býval profesionálním tenistou, a ne známým. Jeho matka byla v domácnosti, ale moc jsem se toho o ní nikdy nedozvěděl. Lars se narodil v Dánsku. Nepřekvapí proto, že od útlého věku hrál tenis a byl něco jako zázračné dítě. Do Států přišel nejspíš proto, aby si pomohl s dráhou tenisty, ale ta záhy ustoupila jeho skutečné vášni – hudbě, konkrétně hře na bicí. Při prvním setkání jsem nic z toho jsem ale nevěděl. Když mi toho dne přišel otevřít, věděl jsem jen tolik, že je hodně mladý (mně bylo dvacet a Larsovi sotva osmnáct) a že zcela jednoznačně pochází z úplně jiného světa než já.

V zákulisí s Larsem Ulrichem a dlouholetým přítelem Johnem Strednanskym. Foto: William Hale

Moc jsem od toho prvního setkání nečekal. V mnoha ohledech jsem tehdy byl ještě hodně nevinný. Měl jsem s sebou trávu a říkal jsem si, že když už nic jiného, tak si s tím klukem aspoň pokecám, zakouříme si a poslechnu si jeho plány na dobytí hudebního světa.